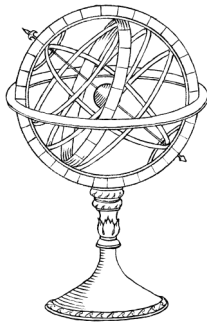

Lucinda Riley

Stormsystem

ALLIES BERÄTTELSE

Översättning av
Johanna Svartström

B A Z A R

AV LUCINDA RILEY HAR I SVENSK
ÖVERSÄTTNING TIDIGARE UTGIVITS:

Midnattsrosen (2017, pocket 2018)

De sju systrarna (2018)

George Eliot-citatet är översatt av
Elsie och Håkan Tollet.

Originalalets titel: *The Storm Sister*

Copyright © Lucinda Riley, 2015

Svensk copyright © Bazar Förlag AB, 2018

Översättning: Johanna Svartström

Svensk redaktion: Redaktörspoolen AB

Omslagsdesign: UNO Werbeagentur München

Anpassning av omslaget: Nic Oxby

Omslagsfoto, bakgrund:

vatten och berg: Getty Images/hpdeutsch

båt: Getty Images/VisitBritain/Joe Cornish

brygga: Getty Images/Copyright Anek

blomma: FinePic®, München

Sättning: Hamar Maskinsetteri

Tryckning: ScandBook AB, Falun, 2018

ISBN 978-91-7028-500-4

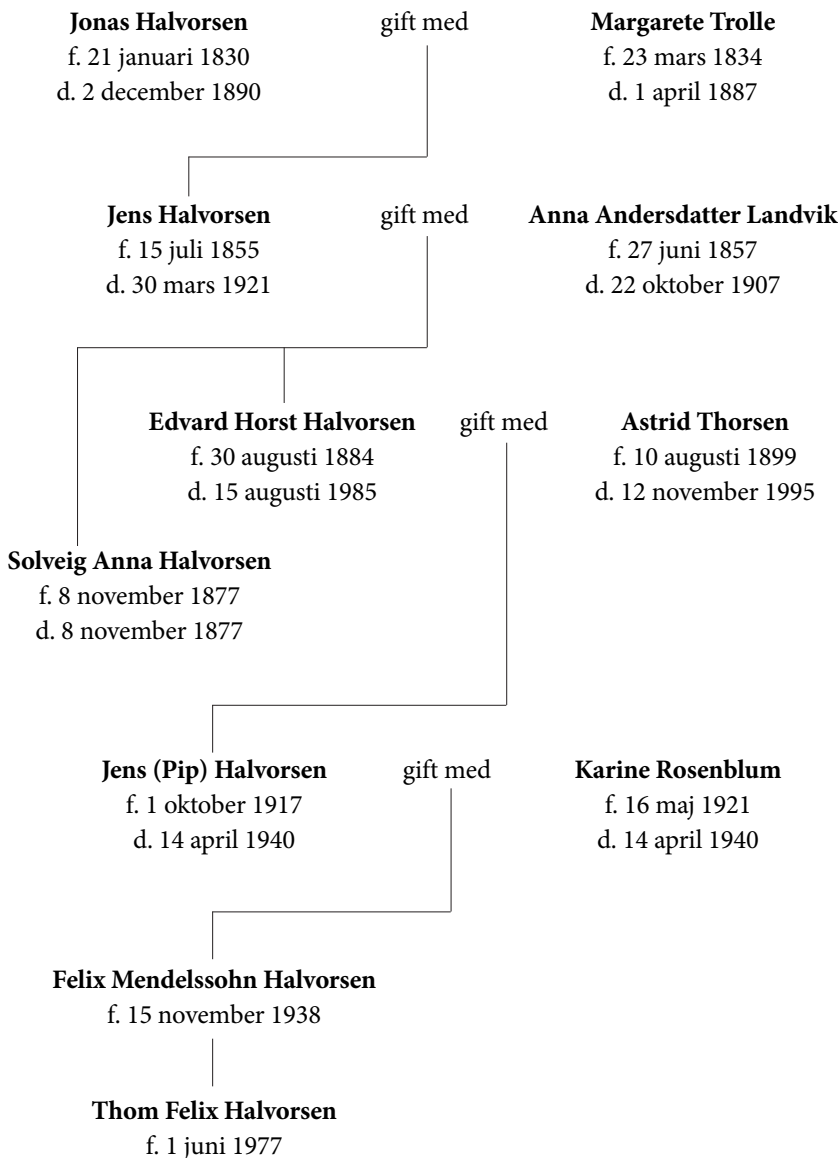
Till Pusan Moss, min "jättesyster"

*Jag ville inte smyga mig längs kusten
utan styra ut mot öppna havet och
låta stjärnorna leda mig.*

GEORGE ELIOT

Halvorsens släkktre

Personförteckning

ATLANTIS

Pa Salt – *systrarnas adoptivfar (avliden)*

Marina (Ma) – *systrarnas förmyndare*

Claudia – *hushållerska på Atlantis*

Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*

Christian – *skeppare*

SYSTRARNA D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (*saknas*)

Ably

Juni 2007

"Morgonstämning"

1

Egeiska havet

JAG KOMMER ALLTID ATT MINNAS exakt var jag befann mig och vad jag gjorde när jag fick höra att min far hade dött.

Jag låg naken i solen på *Neptunes* däck, med Theos beskyddande hand vilande på min mage. Den ödsliga strandremsan med gyllene sand på ön framför oss glimrade i solen, där den låg inbäddad i en klippig vik. Det kristallklara turkosa vattnet gjorde ett lojt försök att forma vågor när det nådde sanden och löddrade elegant som skum på en cappuccino.

Lugnat av stiltjen, tänkte jag, precis som jag.

Vi hade kastat ankar i viken utanför den lilla grekiska ön Macheres vid solnedgången kvällen innan och sedan vadat i land kånkande på var sin kylväska. Den ena var fylld med färsk mulle och sardiner som Theo hade fångat tidigare samma dag, den andra med vin och vatten.

Jag ställde ner min last på sanden, flåsande av ansträngningen, och Theo kysste mig ömt på näsan.

”Vi är skeppsbrutna på vår alldeles egna öde ö”, kungjorde han och slog ut med armarna mot den idylliska omgivningen. ”Nu går jag och letar efter ved så att vi kan tillaga fisken.”

Jag såg efter honom när han gick iväg mot klipporna som formade en halvmåne runt viken, med siktet inställt på de fnösktorra buskarna som växte sparsamt i skrevorna. Trots att han var en seglare i världs-

klass avslöjade hans spensliga kroppshyddas inte hans styrka. I jämförelse med de andra besättningsmän jag hade tävlingsseglat med, som alla tycktes vara muskelknippen med Tarzanliknande bröst, var Theo verkligen liten. En av de första saker jag hade lagt märke till hos honom var hans lite haltande gång. Senare hade han berättat att han hade ramlat ner från ett träd som barn och brutit vristen och att det aldrig riktigt hade läkt.

”Det är väl ännu ett skäl till att det är mitt öde att leva mitt liv på vattnet. När jag seglar är det ingen som vet hur löjlig jag ser ut när jag går på land”, hade han skrattat.

Den kvällen lagade vi till fisken och älskade sedan under stjärnorna. Morgonen därpå var vår sista ombord tillsammans. Och precis innan jag kom fram till att det var hög tid att återuppta kontakten med omvärlden genom att slå på mobilen, vilket fick till följd att jag upptäckte att mitt liv hade krossats i en miljon pyttesmå skärvor, låg jag där bredvid honom, fullständigt tillfreds. Och som i en surrealistisk dröm vandrade mina tankar tillbaka till hur Theo och jag hade träffats, och vilket mirakel det var att vi just nu befann oss på denna vackra plats ...

Första gången jag såg honom var ungefär ett år tidigare på kappseglingen Heineken Regatta i Saint-Martin i Karibien. Den vinnande besättningen firade sin seger på avslutningsmiddagen, och jag blev nyfiken när jag upptäckte att Theo Falys-Kings hade varit skeppare på vinnarbåten. Han var kändis i seglarvärlden eftersom han hade styrt fler besättningar mot seger i havskappseglingar under de senaste fem åren än någon annan befälhavare.

”Han ser inte alls ut som jag hade föreställt mig”, viskade jag till Rob Bellamy, en gammal seglarkompis som jag hade tävlat med för schweiziska landslaget. ”Han ser ut som en boknörd med de där hornbågade glasögonen”, tillade jag och följde honom med blicken när han reste sig och gick bort till ett annat bord. ”Och han går väldigt konstigt.”

”Han ser verkligen inte ut som någon typisk musklig seglare, det håller jag med om”, sa Rob. ”Men Al, den där killen är ett geni. Han har ett sjätte sinne när det gäller vatten och det finns ingen jag skulle ha större tilltro till som skeppare på ett stormigt hav.”

Rob presenterade mig hastigt för Theo senare samma kväll och jag lade märke till att hans gröna ögon med bruna fläckar var tankfulla när vi skakade hand.

”Så du är den berömda Al D’Apliese.”

Bakom den brittiska accenten var hans röst varm och stadig. ”Ja, åtminstone det sistnämnda”, sa jag, generad över komplimangen, ”men jag tror det är *du* som är den berömda.” Medan jag kämpade för att inte flacka med blicken under hans fortsatta mönstring såg jag hans anletsdrag mjukna, varpå han skrattade till.

”Vad är det som är så roligt?” ville jag veta.

”Ärligt talat hade jag inte förväntat mig *dig*.”

”Vad menar du med *’mig’*?”

Men just då kom en fotograf och ville ta en gruppbild med Theo, och jag fick aldrig veta vad han hade menat.

Efter det började jag lägga märke till honom på andra sidan rummet vid olika sociala tillställningar i samband med kappseglingarna vi deltog i. Han hade en svårdefinierad vitalitet och ett mjukt, lättsamt skratt som – trots hans reserverade sätt – tycktes få folk att dras till honom. Om det var en formell tillställning kom han vanligtvis klädd i chinos och en skrynklig linnekavaj, av respekt för klädkoden och tävlingssponsorerna, men hans gamla slitna seglarskor och rufsiga bruna hår fick honom alltid att se ut som om han just klivit av en båt.

Vid de där första tillfällena kändes det som om vi dansade runt varandra. Våra blickar möttes ofta, men Theo försökte aldrig återuppta vårt första samtal. Det var så sent som för sex veckor sedan, när min besättning hade avgått med segern i Antigua och vi firade den avslutade tävlingsveckan på Lord Nelson’s Ball, som han knackade mig på axeln.

”Snyggt jobbat, Al”, sa han.

”Tack”, svarade jag och gladdes åt att vår besättning hade slagit hans för en gångs skull.

”Jag har fått höra många bra saker om dig den här säsongen. Har du lust att vara med i min besättning i Cycladesregattan i juni?”

Jag hade redan blivit erbjuden en plats i en annan besättning men hade inte tackat ja än. Theo såg min tvekan.

”Är du redan paxad?”

”Preliminärt, ja.”

”Här har du mitt kort. Tänk på saken och hör av dig i slutet av veckan. Jag skulle verkligen behöva en sådan som du ombord.”

”Tack.” Jag sköt ifrån mig min tvekan. Vem sjutton tackade nej till en chans att tävlingssegla tillsammans med mannen som just nu gick under benämningen ”Havens konung”? ”Förresten”, ropade jag när han började gå, ”senast vi pratade, varför sa du att du inte hade förväntat dig ’mig’?”

Han stannade upp och lät blicken hastigt glida över mig. ”Jag hade ju aldrig träffat dig, bara hört brottstycken om vilken skicklig seglare du var, det är allt. Och som jag sa var du inte det jag hade förväntat mig. Hej då, Al.”

Medan jag promenerade tillbaka till mitt rum på det lilla värds-
huset i hamnen i St John’s grubblade jag över vårt samtal. Jag lät natt-
luften skölja över mig och undrade varför jag var så fascinerad av
Theo. Gatlyktorna kastade ett varmt nattligt sken över de färgglada
husfasaderna, och det loja sorlet från människorna i barerna och på
caféerna nådde mina öron fjärran ifrån. Jag var omedveten om allt
omkring mig, eftersom jag var så uppspelt över segern – och över
Theo Falys-Kings erbjudande.

Så fort jag kommit in på mitt rum slog jag på min bärbara dator
och skrev ett mejl till honom där jag tackade ja till hans erbjudande.
Innan jag skickade det tog jag en dusch, sedan läste jag igenom det
igen och rodnade åt hur ivrig jag lät. Efter att ha bestämt mig för att
spara det i utkastmappen och skicka det om ett par dagar, sträckte
jag ut mig på sängen och böjde på armarna för att få spänningarna
och ömheten från dagens tävling att släppa.

”Ja du, Al”, mumlade jag för mig själv med ett leende, ”*det* kommer
bli en intressant regatta.”

Jag skickade mejlet som planerat och Theo kontaktade mig genast

och sa hur glad han var över att jag ville vara med i hans besättning. Och så, när jag för bara två veckor sedan klev ombord på den tävlingsutrustade segelyachten Hanse 540 i hamnen i Naxos för att påbörja träningen inför Cycladesregattan, kände jag mig oförklarligt nervös.

Loppet var inte särskilt krävande jämfört med andra kappseglingar. Deltagarna bestod av en blandning av seriösa seglare och amatörer, och alla såg fram emot åtta dagars härlig segling mellan några av världens vackraste öar. Och eftersom vi var en av de mest erfarna besättningarna visste jag att vi hade goda chanser att vinna.

Theo var känd för att ha unga personer i sina besättningar. Min gode vän Rob Bellamy och jag, bägge trettio, var ”seniorerna” i manskapet i fråga om ålder och erfarenhet. Jag hade hört att Theo föredrog att rekrytera seglartalanger i ett tidigt skede i deras karriär för att förhindra att de utvecklade dåliga vanor. Resten av sexmanna-besättningen var strax över tjugo: Guy, en storväxt engelsman; Tim, en avspänd australiensare; och Mick, en halvtysk, halvgrekisk seglare som kände vattnen kring Egeiska öarna utan och innan.

Även om jag var spänd på att arbeta med Theo, hade jag inte gett mig in i det helt oförberedd; jag hade gjort mitt bästa för att samla information om den gåtfulle ”Havens konung” på förhand, genom att söka på internet och prata med personer som hade varit med i hans besättning tidigare.

Jag hade fått höra att han var britt och hade studerat vid Oxford, vilket förklarade den brittiska accenten, men på internet stod det att han var amerikansk medborgare som varit förbundskapten för Yale Universitys seglingslag och lett dem till seger många gånger. En god vän till mig hade hört att han kom från en välbärgad familj, en annan att han bodde på en båt.

”Perfektionist”, ”kontrollbehov”, ”aldrig nöjd”, ”arbetsnarkoman”, ”kvinnohatare” ... Detta var andra kommentarer jag hade fått. Den sista kom från en annan kvinnlig seglare som hävdade att hon hade blivit negativt särbehandlad i hans besättning, vilket gjorde mig fundersam. Men det vanligaste utlåtandet om honom var enkelt:

”Den i särklass bästa jäkla skepparen jag någonsin har arbetat för.”

Redan den där första dagen började jag förstå varför Theo var så

respekterad i sitt skrå. Jag var van vid gapiga skeppare som skrek ut instruktioner och förolämpningar till allt och alla, som griniga kockar i ett restaurangkök. Theos nedtonade ledarskap var något nytt. Han sa mycket lite medan vi fick visa vad vi gick för, höll sig på avstånd och övervakade oss på håll. När dagen var slut samlade han oss och räknade upp våra styrkor och svagheter med sin lugna, stadiga röst. Jag insåg att han inte hade missat en enda detalj, och hans naturliga auktoritet fick oss att lyssna uppmärksamt på allt han sa.

”Och förresten, Guy, försök inte smyga till dig någon mer cigarett på träningstid”, tillade han med ett litet leende innan han skickade iväg oss.

Guy rodnade ända upp till hårfästet på sin blonda kalufs. ”Den där killen måste ha ögon i nacken”, mumlade han till mig när vi tågade av båten för att gå och duscha och byta om till middag.

Den där första kvällen, när jag följde med den övriga besättningen ut, kände jag mig glad över att jag hade fattat beslutet att tävla med dem. Vi promenerade längs hamnen i Naxos, och det upplysta gamla stenslottet tornade upp sig ovanför byn och ett virrvarr av gränder snirklade sig fram mellan de vitkalkade husen. På matställena i hamnen vimlade det av båtfolk och turister som njöt av färska skaldjur och skålade i glas efter glas av ouzo. Vi hittade en liten familjeägd restaurang på en bakgata, med rangliga trästolar och porslin från olika serviser. Den hemlagade maten var precis vad vi behövde efter en lång dag på båten, för havsluften hade gjort oss alla glupande hungriga.

Min uppenbara aptit fick männen att stirra när jag högg in på moussakan tillsammans med en generös mängd ris. ”Vad är det? Har ni aldrig sett en kvinna äta förut?” sa jag spydigt samtidigt som jag sträckte mig efter ännu ett tunnbröd.

Theo bidrog till munhuggandet med ett och annat torrt påpekande men valde att inte delta i den efterföljande barrundan utan gick direkt efter middagen. Jag lämnade strax efter honom. Under mina år som professionell seglare hade jag lärt mig att pojknarnas upptåg efter mörkrets inbrott inte var något jag ville bevittna.

Under dagarna som följde började vi, under Theos tankfulla, grön-

ögda blick, bli alltmer samspelta. Snart var vi ett smidigt och effektivt lag, och min beundran för hans metoder växte snabbt. Vår tredje kväll på Naxos kände jag mig extra trött efter en slitig dag under den gassande egeiska solen, så jag var den första som lämnade middagsbordet.

”Okej killar, jag går hem nu.”

”Jag med. God natt, grabbar. Inga baksmällor ombord i morgon, tack”, sa Theo och följde efter mig ut ur restaurangen. ”Får jag göra dig sällskap?” frågade han när han kom ikapp mig på gatan utanför.

”Javisst”, sa jag men kände mig plötsligt spänd eftersom det var första gången vi var ensamma tillsammans.

Vi promenerade längs de smala kullerstengatorna tillbaka mot vårt pensionat, och månskenet lyste upp de små vita husen med de blåmålade dörrarna och fönsterluckorna. Jag försökte så gott det gick att föra ett samtal, men Theo bidrog bara med något enstaka ”ja” eller ”nej”, och hans kortfattade svar började irritera mig.

När vi kom in i pensionatets foajé vände han sig plötsligt mot mig. ”Du har verkligen en instinktiv känsla för segling, Al. Du är mycket skickligare än de flesta andra i besättningen. Vem har lärt dig segla?”

”Min pappa”, sa jag, överraskad av komplimangen. ”Jag fick följa med honom ut och segla på Genève sjön från tidig ålder.”

”Ah, Genève. Det förklarar den franska accenten.”

Jag stålsatte mig inför den sortens kommentar – *Säg något sextigt på franska* – som jag brukade få från män vid sådana här tillfällen, men den kom aldrig.

”Din pappa måste vara en sjujädra sjöman – han har gjort ett utmärkt jobb med dig.”

”Tack”, sa jag, avväpnad.

”Hur känns det att vara ensam kvinna ombord?” frågade han sedan men tillade hastigt: ”Fast det är väl knappast något ovanligt för dig.”

”Årligt talat är det inget jag funderar över.”

Han betraktade mig ingående genom de hornbågade glasögonen. ”Inte? Du får ursäkta, men det tror jag faktiskt att du gör. Jag tycker att det verkar som om du ibland försöker överkompensera för det,

och det är då du begår misstag. Jag skulle råda dig att slappna av mer och bara vara dig själv. God natt.” Han gav mig ett kort leende och försvann uppför den vitkallade trappan till sitt rum.

Den natten när jag låg i den smala sängen kändes de stärkta vita lakanen sträva mot mitt skinn och mina kinder glödde av hans kritik. Var det *mitt* fel att kvinnor fortfarande var relativt sällsynta – eller, som vissa av mina manliga medseglare otvivelaktigt skulle ha sagt, en nymodighet – ombord på professionella tävlingsbåtar? Och vem trodde Theo Falys-Kings att han var?! Något slags hobbypsykolog som gick runt och analyserade folk som inte hade bett om det?

Jag hade alltid tyckt att jag hanterade det här med att vara kvinna i en mansdominerad värld bra. Oförargliga gliringar och kommentarer om mig som kvinna kunde jag ta med jämnmod. Jag hade byggt upp en mur av okränkbarhet omkring mig i min karriär och skapat två olika personligheter: ”Ally” hemma, ”Al” på jobbet. Visst, det var ofta svårt och jag hade fått lära mig att knyta handen i fickan, särskilt när kommentarerna var öppet sexistiska och syftade på mitt påstådda ”blonda” beteende. Jag försökte avvärja sådana kommentarer genom att alltid ha mina guldblonda lockar bakåtstrukna från ansiktet och stramt uppsatta i en hästsvans, och genom att inte bära minsta gnutta smink för att framhäva mina ögon eller dölja mina fräcknar. Och jag jobbade minst lika hårt som männen ombord – kanske, tänkte jag rasande, ännu hårdare.

Men när jag låg där, fortfarande sömlös av förtrytelse, mindes jag att pappa hade sagt att den irritation folk känner över andras påpekanden ofta beror på att det finns ett korn av sanning i dem. Och sent inpå natten var jag till slut tvungen att medge att Theo förmodligen hade rätt. Jag var inte ”mig själv”.

Kvällen därpå gjorde Theo mig sällskap igen på vägen tillbaka till pensionatet. Trots att han inte var det minsta reslig kände jag mig enormt liten bredvid honom och märkte hur jag stammade när jag skulle försöka förklara mina dubbla personligheter. Han lyssnade under tystnad innan han svarade.

”Min pappa – vars åsikter jag i normala fall inte lägger någon vikt vid”, sa han, ”påstod en gång att kvinnor skulle styra över världen om

de bara visste att utnyttja sina styrkor och slutade försöka vara män. Det kanske är det du borde försöka göra.”

”Det är lätt för en man att säga, men har din pappa någon gång arbetat i en helt och hållet kvinnodominerad miljö? Och skulle han i så fall ’vara sig själv?’” kontrade jag, irriterad över Theos mästrandande tonfall.

”Det har du rätt i”, sa han. ”Hur som helst skulle det underlätta för mig om jag fick kalla dig ’Ally’. Det passar dig betydligt bättre än ’Al’. Skulle det vara okej?”

Innan jag hann svara stannade han tvärt i den pittoreska hamnen, där små fiskebåtar vaggade mjukt mellan de stora yachterna och motorkryssarna till det sövande ljudet av ett stilla hav som kluckade mot skroven. Jag iakttog honom när han tittade upp mot himlen och hans näsborrar vidgades synbart när han drog in luften för att avgöra vilket väder gryningen skulle föra med sig. Det var något jag bara hade sett gamla sjömän göra, och jag skrattade till åt tanken på Theo som en uråldrig, gråhårig sjöbjörn.

Han vände sig mot mig med ett förbryllat leende. ”Vad skrattar du åt?”

”Inget. Och om du hellre vill kalla mig ’Ally’ så går det bra.”

”Tack. Nu är det bäst vi går tillbaka och får oss lite sömn. Jag har planerat en tuff dag för oss i morgon.”

Även den natten hade jag svårt att komma till ro och låg och spelade upp samtalet i tankarna. *Jag*, som alltid sov som en stock, särskilt när jag låg i träning eller tävlade.

Och i stället för att vara hjälpt av Theos råd, begick jag under dagarna som följde en rad löjligen misstag, vilket fick mig att känna mig mer som en nybörjare än som det proffs jag var. Jag svor över mig själv, men fastän de andra i besättningen retade mig hjärtligt kom det inte ett enda kritiskt ord från Theo.

Den femte kvällen skämdes jag så förskräckligt över mina obegripliga och okaraktäristiska halvdana prestationer att jag inte ens följde med övriga besättningen ut på middag. I stället satt jag på pensionatets lilla terrass och åt bröd, fetaost och oliver som den vänliga ägarinnan försåg mig med. Jag dränkte mina sorger i det sträva röd-

vinet hon serverade mig, och efter ett antal glas började jag känna mig förskräckligt illamående och tycka synd om mig själv. Just som jag reste mig från bordet på ostadiga ben för att gå och lägga mig kom Theo ut på terrassen.

”Hur är det med dig?” frågade han och sköt upp glasögonen på näsan för att kunna syna mig ordentligt. Jag kisade mot honom men hans konturer hade blivit oförklarligt suddiga.

”Bra”, svarade jag tjockt och satte mig snabbt ner igen eftersom allt jag försökte fästa blicken på gungade.

”Alla blev oroliga när du inte dök upp i kväll. Du är väl inte sjuk?”

”Nej.” Jag kände brännande galla stiga i halsen. ”Jag mår bra.”

”Du kan berätta för mig om du är sjuk. Jag lovar att det inte kommer att ligga dig till last. Får jag sätta mig?”

Jag svarade inte. Faktum är att jag inte kunde, för jag hade fullt upp med att försöka hålla tillbaka illamåendet. Han satte sig på plaststolen på andra sidan bordet i alla fall.

”Så vad är problemet?”

”Inget”, lyckades jag få fram.

”Ally, du är hemskt blek. Är du säker på att du inte är sjuk?”

”Jag ... Ursäkta mig.”

Och med det reste jag mig och hann precis stappla fram till kanten av terrassen innan jag kräktes ner på trottoaren utanför.

”Din stackare.” Jag kände ett par starka händer om midjan. ”Du mår uppenbarligen inte alls bra. Jag hjälper dig till ditt rum. Vilket rumsnummer har du?”

”Jag mår ... bara fint”, muttrade jag dumt och höll på att skämmas ihjäl över det som just hänt. Och mitt framför ögonen på Theo Falys-Kings, dessutom, som jag av någon anledning så förtvivlat gärna ville imponera på. Hur man än såg på saken kunde det inte bli värre.

”Kom.” Han lade min slappa arm över axeln och halvt om halvt bar mig förbi de andra gästernas äcklade blickar.

Väl tillbaka på mitt rum kräktes jag ett par gånger till, men det hamnade åtminstone i toaletten. Varje gång jag kom ut väntade Theo på mig, beredd att hjälpa mig tillbaka till sängen.

”Jag kommer bli bra till i morgon bitti, jag lovar”, stönade jag.

”Du har sagt det mellan kräkningarna i två timmar nu”, sa han pragmatiskt och torkade bort den klubbiga svetten från min panna med en sval, fuktig handduk.

”Gå och lägg dig, Theo”, mumlade jag omtöcknat. ”Allvarligt, jag mår bra. Jag behöver bara sova.”

”Jag ska, snart.”

”Tack för att du tar hand om mig”, viskade jag medan mina ögon sakta föll igen.

”Det var så lite, Ally.”

Och så, medan jag gled in i gränslandet mellan sömn och vakenhet, log jag och sa: ”Jag tror jag är kär i dig.” Sedan försvann jag in i glömskan.

När jag vaknade nästa morgon kände jag mig skakig men mådde bättre. När jag klev ur sängen var jag nära att snubbla över Theo, som låg hopkrupen på golvet och sov med en extrakudde under huvudet. Jag stängde badrumsdörren om mig, sjönk ner på badkarskanten och mindes plötsligt orden jag hade tänkt – eller herregud, hade jag sagt dem högt? – kvällen innan.

Jag tror jag är kär i dig.

Var sjutton hade jag fått det ifrån? Eller hade jag bara drömt det? Jag hade trots allt varit fruktansvärt dålig och hade kanske hallucinerat. ”Det hoppas jag verkligen”, jämrade jag mig tyst för mig själv och slog händerna för ansiktet. Men ... om jag inte hade sagt det högt, varför mindes jag då orden så tydligt? De var löjliga och inte alls sanna förstås, men nu kanske Theo trodde att jag verkligen menade det. Vilket jag så klart inte gjorde – eller?

Till slut gick jag skamset ut från badrummet och såg att Theo just var på väg att gå. Jag förmådde inte möta hans blick när han sa att han skulle gå till sitt rum och duscha och sedan komma tillbaka och hämta mig om tio minuter så att vi kunde gå ner och äta frukost.

”Det är bättre att du går ner själv, Theo. Jag vågar inte ta risken.”

”Ally, du måste äta något. Om du inte får behålla maten minst en timme är du tyvärr bannlyst från båten tills du kan det. Du känner till reglerna.”

”Okej”, sa jag olyckligt. När han hade gått ville jag bara bli osynlig. Aldrig förr hade jag önskat så innerligt att jag var någon annanstans.

En kvart senare klev vi ut på terrassen tillsammans. De andra i besättningen tittade upp från bordet med menande flin på läpparna. Jag hade god lust att klappa till dem allihop.

”Ally har åkt på någon magbacill”, förklarade Theo när vi satte oss ner. ”Men du ser också ut att ha missat skönhetssömn, Rob.” De andra skrockade åt Rob, som generat ryckte på axlarna medan Theo övergick till att lugnt och sansat gå igenom träningspasset han hade planerat för dagen.

Jag satt tyst, tacksam över att han hade bytt samtalsämne, men jag visste vad alla de andra trodde. Och det ironiska var att de hade så fel. Jag hade lovat mig själv att aldrig ligga med någon i min besättning, eftersom jag visste hur snabbt kvinnor kunde få rykte om sig att vara lättfotade i den lilla seglarvärlden. Och nu verkade det som om jag hade fått det ändå.

Jag fick i alla fall behålla frukosten och tilläts gå ombord. Från det ögonblicket gjorde jag mitt yttersta för att visa alla – särskilt honom – att jag inte var det minsta intresserad av Theo Falys-Kings. När vi tränade höll jag mig så långt ifrån honom som det var möjligt på en så liten båt, och jag svarade bara enstavigt på hans frågor. Och på kvällarna, när vi hade ätit middag, bet jag ihop och stannade kvar med de andra när han reste sig för att gå tillbaka till pensionatet.

För, intalade jag mig, jag var inte kär i honom. Och jag ville inte att någon annan skulle tro det heller. Men samtidigt som jag försökte övertyga alla andra insåg jag att jag inte var helt övertygad själv. Jag kom på mig själv med att stå och stirra på honom när jag inte trodde att han såg. Jag beundrade hur lugn och sansad han var mot besättningen och de insiktsfulla kommentarer han fällde som gjorde oss mer sammansvetsade och fick oss att arbeta bättre som ett team. Och jag beundrade hans kropp, som var fast och muskulös under kläderna även om han var relativt liten och smal. Jag såg hur han gång på gång bevisade att han var den starkaste och uthålligaste av oss alla.

Varje gång mina svekfulla tankar vandrade iväg i *den* riktningen, halade jag beslutsamt in dem igen. Men jag hade plötsligt börjat

märka hur ofta Theo gick omkring i bar överkropp. Visst, det var extremt varmt på dagarna, men behövde han verkligen vara topless för att titta på tävlingskartorna ...?

”Behöver du något, Ally?” frågade han en gång när han vände sig om och ertappade mig med att stå och stirra på honom.

Jag kommer inte ens ihåg vad jag mumlade till svar medan jag snabbt vände mig bort, högröd i ansiktet.

Min enda lättnad var att han aldrig nämnde det jag eventuellt hade sagt till honom den där kvällen när jag mådde så dåligt, och jag lyckades nästan övertyga mig själv om att jag måste ha drömt det. Ändå visste jag att något oåterkalleligt hade hänt mig. För första gången i mitt liv var det något jag inte tycktes ha kontroll över. Precis som min vanliga goda sömn, hade även min sunda aptit försvunnit. När jag väl lyckades slumra till drömde jag verklighetstrogn drömmar om honom, den sorten som fick mig att rodna när jag vaknade och fick mig att bete mig ännu mer krystat mot honom. Som tonåring hade jag ratat kärleksromanerna och i stället läst välmatade rysare. Men när jag i tankarna gick igenom mina aktuella symptom verkade samtliga tyvärr tyda på samma sak: jag hade lyckats gå och kära ner mig totalt i Theo Falys-Kings.

På kvällen den sista träningsdagen reste sig Theo från bordet efter middagen och sa att vi alla hade gjort ett fantastiskt jobb och att han hade stora förhoppningar om att vi skulle vinna den stundande regattan. När vi hade skålat tänkte jag precis gå tillbaka till pensionatet när Theos blick föll på mig.

”Ally, det är en sak jag skulle vilja diskutera med dig. Enligt reglerna måste en besättningsmedlem vara första hjälpen-ansvarig. Det betyder ingenting, bara ren byråkrati och ett par blanketter som ska skrivas under. Men skulle du kunna åta dig det?” Han höll upp en plastmapp och nickade mot ett tomt bord.

”Jag kan ingenting om första hjälpen. Och bara för att jag är kvinna”, tillade jag trotsigt medan vi satte oss vid bordet en bit ifrån de andra, ”betyder inte det att jag är mer omhändertagande än männen. Varför ber du inte Tim eller någon av de andra att göra det?”

”Snälla Ally, håll tyst. Det var bara en förevändning. Titta.” Theo

visade mig de två tomma bladen han just tagit ut ur mappen. ”Då så”, sa han och räckte mig en penna, ”för syns skull kommer vi nu att diskutera dina åtaganden som första hjälpen-ansvarig besättningsmedlem. Och samtidigt kommer vi att diskutera det faktum att du, den där kvällen när du var så sjuk, sa att du trodde att du var kär i mig. För saken är den, Ally, att jag tror att jag känner detsamma för dig.”

Han gjorde ett uppehåll och jag stirrade misstroget på honom för att se om han drev med mig, men han var fullt upptagen med att låtsas kontrollera papperen.

”Det jag skulle vilja föreslå är att vi tar reda på vad det här betyder för oss båda”, fortsatte han. ”I morgon tar jag min båt och försvinner iväg över en långhelg. Jag skulle vilja att du följde med.” Äntligen tittade han upp på mig. ”Vill du det?”

Min mun öppnades och stängdes, förmodligen i en mycket lyckad imitation av en guldfisk, men jag visste helt enkelt inte vad jag skulle svara.

”För guds skull, Ally, säg ja bara. Ursäkta den dåliga liknelsen, men vi sitter i samma båt. Vi vet bägge två att det finns något mellan oss och har funnits ända sedan vi träffades för ett år sedan. Utifrån det jag hört om dig hade jag föreställt mig dig som manhaftig och muskulös. Och så dök du upp med dina blåa ögon och underbara guldröda hår och gjorde mig fullkomligt ställd.”

”Jaha”, var det enda jag fick fram.

”Så ...” Theo harklade sig och jag insåg att han var lika nervös som jag. ”Kan vi inte göra det vi bägge älskar allra mest? Driva runt på havet och ge det här, vad det nu är, en chans att utvecklas. Om inte annat kommer du gilla båten. Den är väldigt bekväm. Och snabb.”

”Ska någon ... mer följa med?” frågade jag när jag till slut fick tillbaka målföret.

”Nej.”

”Så, du är skepparen och jag din enda besättning?”

”Ja, men jag lovar att inte tvinga dig att klättra upp i masten och sitta i mastkorgen hela natten.” Sedan log han mot mig och hans gröna ögon var fulla av värme. ”Ally, säg att du följer med.”

”Okej”, sa jag.

”Bra. Då kanske du kan skriva under vid den streckade linjen för att ... öh, bekräfta uppgörelsen.” Han pekade på ett ställe på det tomma papperet.

Jag sneglade upp på honom och såg att han fortfarande log mot mig. Och till slut förmådde jag le tillbaka. Jag skrev under med mitt namn och sköt över papperet till honom. Han studerade det med tillgjort allvar och stoppade sedan tillbaka det i plastmappen. ”Då var det ordnat”, sa han med höjd röst för att de andra i besättningen, som garanterat satt med spetsade öron, skulle höra. ”Och så ses vi nere vid hamnen vid lunchtid så att jag kan gå igenom ditt ansvarsområde med dig.”

Han blinkade till mig och så gick vi lugnt tillbaka till de andra. Mina sansade steg avslöjade inte den underbara lyckobubblan inom mig.

2

MAN KAN LUGNT SÄGA att varken Theo eller jag visste vad vi skulle förvänta oss när vi lämnade Naxos i hans Sunseeker *Neptune*, en tjusig och kraftfull motorkryssare som var gott och väl sex meter längre än Hansebåten vi skulle segla i tävlingen. Jag var van vid att bo trångt på båtar tillsammans med många andra, och nu när det bara var vi två blev det väldigt påtagligt hur mycket plats vi förfogade över. Den största hytten var en lyxig svit med blankpolerad teakinredning, men åsynen av den stora dubbelsängen väckte pinsamma minnen av vad som hänt sist vi hade sovit i samma rum.

”Jag kom över henne billigt för ett par år sedan när ägaren hade blivit ruinerad”, förklarade Theo medan han styrde ut farkosten ur Naxos hamn. ”Den har i alla fall gett mig tak över huvudet sedan dess.”

”Så du bor verkligen på den här båten?” sa jag förvånad.

”Jag bor hos min mamma i London under de längre uppehållen mellan tävlingarna, men det senaste året har jag bott här de få perioder jag inte har seglat en båt till en kappsegling eller tävlat. Fast jag har faktiskt nått en punkt i livet då jag skulle vilja ha ett eget hem på torra land. Faktum är att jag just har köpt ett ställe, men det är i skriande behov av renovering och Gud vet när jag ska hinna det.”

Jag var redan van vid *Titan*, pappas oceangående superyacht med sofistikerade datoriserade navigationssystem, så vi turades om att ”köra”, som Theo uttryckte det. Men den där första förmiddagen hade

jag svårt att kliva ur den vanliga rollen jag hade med honom ombord. När Theo bad mig göra något var jag tvungen att bita mig i tungan för att inte svara: *Ja, kapten!*

Den spända stämningen mellan oss gick nästan att ta på – ingen visste hur vi skulle gå över från den professionella relation vi haft dittills till ett mer personligt förhållande. Samtalet gick trögt och jag oroade mig för hur allt jag sa skulle uppfattas i denna märkliga situation och höll mig därför oftast till intetsägande kallprat. Theo förblev i stort sett tyst, och när vi kommit så långt att vi kastade ankar för att äta lunch började jag känna att det hela hade varit ett katastrofalt misstag.

Jag blev tacksam när han tog fram en flaska kylt rosévin från Provence till salladen. Jag hade aldrig varit någon stordrickare, särskilt inte ute till havs, men på något sätt lyckades vi snabbt tömma flaskan tillsammans. För att locka ut Theo ur den obekväma tystnaden, bestämde jag mig för att prata segling med honom. Vi gick igenom vår strategi inför Cyclades och pratade om hur annorlunda det skulle bli att tävla i de kommande olympiska sommarspelen i Peking. Min sista uttagning för en plats i schweiziska landslaget skulle äga rum i slutet av sommaren, och Theo berättade att han skulle segla för USA.

”Så du är född amerikan? Du låter brittisk.”

”Amerikansk pappa, engelsk mamma. Jag gick på internatskola i Hampshire, sedan på Oxford, sedan Yale”, förklarade han. ”Har alltid varit något av en plughäst.”

”Vad läste du?”

”Klassiska språk vid Oxford, sedan en master i psykologi vid Yale. Jag hade turen att bli uttagen till universitetets seglingslag och blev så småningom förbundskapten för det. Typiska världsfrånvända grejer. Du då?”

”Jag gick på Conservatoire de Musique i Genève och studerade flöjt. Men det förklarar saken.” Jag betraktade honom med ett småleende.

”Vad förklarar vad?”

”Varför du är så förtjust i att gå runt och analysera folk. Och en

stor anledning till att du är en sådan duktig skeppare är att du är så bra med din besättning. Särskilt mig”, tillade jag eftersom alkoholen hade gjort mig djärv. ”Dina kommentarer hjälpte mig verkligen, även om jag inte blev särskilt glad när du sa dem.”

”Tack.” Han duckade blygt för komplimangen. ”Vid Yale fick jag möjlighet att kombinera min kärlek till seglingen med psykologin, och jag hittade en befälsstil som vissa kanske finner ovanlig, men som fungerar för mig.”

”Uppmuntrade dina föräldrar ditt seglingsintresse?”

”Mamma gjorde det, men pappa ... nja. De separerade när jag var elva och en bitter skilsmässa följde några år senare. Pappa flyttade tillbaka till USA efter det. Jag brukade bo hos honom på loven när jag var mindre, men han jobbade alltid eller var ute och reste, så han anställde barnflickor som tog hand om mig. Han hälsade på några gånger när jag gick på Yale för att se när jag tävlade, men jag kan inte påstå att jag känner honom särskilt väl. Bara genom det han gjorde mot mamma, och jag inser att hennes ilska har påverkat min bild av honom. Hur som helst skulle jag gärna vilja höra dig spela flöjt någon gång.” Våra blickar möttes på allvar nu, grönt mot blått. Men ögonblicket passerade, han tittade bort igen och skruvade på sig där han satt.

Frustrerad över att mina försök att locka ut honom inte verkade lyckas, försjönk även jag i irriterad tystnad. När vi hade burit ner disken till kabyssen dök jag från båten och simmade snabbt och kraftfullt för att få mina vinpåverkade tankar att klarna.

”Ska vi gå upp på översta däck och sola lite innan vi åker vidare?” frågade han när jag klättrade ombord igen.

”Okej”, sa jag fastän jag kände att min bleka, fräkniga hy redan hade fått sol så att det räckte. I normala fall när jag var ute till havs smörjde jag in mig från topp till tå med högsta solskyddsfaktor, men eftersom det praktiskt taget innebar att jag målade mig själv vit var det inte den mest förföriska looken. Jag hade medvetet använt en kräm med lägre solskyddsfaktor den morgonen, men nu började jag tänka att det inte var värt det.

Theo tog med två flaskor vatten från kylväskan och så gick vi upp

på det bekväma soldäcket i fören. Vi lade oss ner bredvid varandra i de lyxigt mjuka solstolarna och jag sneglade förstulet på honom. Hans halvnakna närhet fick mitt hjärta att banka okontrollerat. Jag kom fram till att om inte han gjorde ett närmande snart skulle jag bli tvungen att göra något mycket opassande för en dam och helt enkelt kasta mig över honom. Jag vände bort blicken för att förhindra att fler liderliga tankar for genom mitt huvud.

”Kan du inte berätta om dina systrar och om huset ni bor i vid Genèvejön? Det låter idylliskt”, sa han.

”Det är ... Jag ...”

Eftersom min hjärna var luddig av åtrå och alkohol hade jag inte alls någon lust att påbörja en lång utläggning om mina komplicerade familjeförhållanden. ”Jag är lite sömnig, får jag berätta senare?” sa jag och vände mig på mage.

”Självklart. Du, Ally?”

Jag kände den lätta beröringen från hans fingrar på min rygg. ”Ja?” Jag vände på mig igen och såg upp på honom medan min hals snördes ihop av andlös förväntan.

”Du är jätteröd på axlarna.”

”Jaha. Okej”, sa jag surt. ”Då går jag ner och sätter mig i skuggan.”

”Ska jag följa med?”

Jag svarade inte utan reste mig bara med en axelryckning och började gå akterut. Då fattade han tag i min hand.

”Ally, vad är det?”

”Inget, hurså?”

”Du verkar så ... spänd.”

”Ha! Det gör du med”, genmålde jag.

”Gör jag?”

”Ja”, sa jag och fortsatte nerför trappan till aktern där jag satte mig tungt på en bänk i skuggan. Theo kom efter.

”Förlåt, Ally”, suckade han. ”Jag har aldrig varit bra på sådant här.”

”Exakt vad menar du med 'sådant här'?”

”Äsch, du vet. Hela den här förspelsgrejen, att veta hur jag ska agera. Jag menar, jag respekterar dig och tycker om dig, och jag ville inte att du skulle tro att jag hade bjudit ombord dig enbart för att få

dig i säng. Du kunde ha trott att det var det enda jag ville, eftersom du är så känslig för det här med att vara kvinna i en mansdominerad värld och ...”

”För Guds skull, Theo, det är jag inte!”

”Inte?” Theo himlade skeptiskt med ögonen. ”Nu för tiden är vi män rädda för att bli anklagade för sexuella trakasserier om vi så mycket som kastar en blick på en kvinna. Det hände mig en gång med en annan kvinnlig seglare som var med i min besättning.”

”Jaså?” Jag låtsades förvånad.

”Japp. Jag tror jag sa något i stil med: ’Hej Jo, vad trevligt att ha dig ombord, vi killar kan behöva muntras upp lite grann.’ Sedan var det kört.”

Jag stirrade på honom. ”Du skämtar! *Sa* du verkligen så?”

”Men Ally, jag menade bara att hon skulle hålla oss alerta. Professionellt hade hon ett fantastiskt rykte. Men hon tog det på fel sätt.”

”Undrar varför”, kommenterade jag syrligt.

”Jag med.”

”Theo, jag var ironisk! Jag förstår precis varför hon tog illa upp. Du kan aldrig föreställa dig vilka kommentarer vi kvinnliga seglare får stå ut med. Inte konstigt att hon var känslig för det.”

”Det var just därför jag var så extremt nervös för att ha dig ombord från första början. Särskilt eftersom jag var så attraherad av dig.”

”Men med mig är det tvärtom, som du kanske minns?” kontrade jag. ”Du kritiserade mig för att jag försökte vara man och inte utnyttjade mina styrkor!”

”Du har rätt”, sa han och log. ”Och nu är du här med mig, ensam, och vi arbetar tillsammans och du kanske tror ...”

”Theo!” utbrast jag. ”Det här är ju löjligt! Jag tror att problemet ligger hos dig, inte *mig*.” Jag började känna mig uppgiven. ”Du bjöd ombord mig på din båt och jag följde med av egen fri vilja!”

”Ja, det gjorde du, men ärligt talat Ally, hela den här grejen ...” Han tystnade och betraktade mig allvarsamt. ”Du betyder så mycket för mig. Och förlåt för att jag betar mig som en idiot, men det var så länge sedan jag ... uppvaktade någon så här. Jag vill inte att det ska bli fel.”

Mitt hjärta mjuknade. ”Vad sägs om att försöka sluta analysera allt och slappna av lite? Då kanske jag också gör det. Glöm inte att jag *vill* vara här.”

”Okej, jag ska försöka.”

”Bra. Nu”, sa jag och synade mina brända överarmar, ”tänker jag gå ner och vila lite från solen eftersom jag verkligen börjar likna en övermogen tomat. Du får gärna göra mig sällskap om du vill.” Jag reste mig och började gå mot trappan. ”Och jag lovar att inte stämma dig för sexuella trakasserier. Faktum är”, tillade jag djärvt, ”att jag kanske till och med skulle uppmuntra det.”

Jag försvann nerför trappan, fnittrade åt min fräcka inbjudan och undrade hur han skulle reagera på den. När jag klev in i hytten och lade mig ner på sängen fick jag en känsla av makt. Theo var visserligen min chef på jobbet, men om vi skulle utveckla ett personligt förhållande i framtiden skulle det vara jämlikt, det var jag fast besluten om.

Fem minuter senare dök en skamsen Theo upp i dörren och bad ihärdigt om ursäkt för att han var så ”löjlig”. Till slut sa jag åt honom att hålla tyst och komma och lägga sig.

När *det* väl hade hänt var allt bra mellan oss. Och under dagarna som följde insåg vi bägge två att det fanns något betydligt djupare än fysisk attraktion mellan oss – den där sällsynta treenigheten av kropp, hjärta och sinne.

Vi kom varandra nära snabbare än normalt eftersom vi redan kände till varandras styrkor och svagheter, även om sanningen är att vi inte pratade så mycket om de senare utan mest förundrades över hur underbar vi tyckte att den andra var. Vi ägnade tiden åt att älska, dricka vin och äta den färska fisk som Theo fångade från båtens akter, medan jag låg och latade mig i hans knä och läste en bok. Vår fysiska hunger kompletterades av en lika omätlig aptit på att få veta allt om varandra. Ensamma tillsammans ute på det fridfulla havet tyckte vi att det kändes som om vi levde utanför tiden, och vi behövde inget annat än varandra.

Vår andra kväll tillsammans låg jag under stjärnorna i Theos armar på soldäck och berättade om Pa Salt och mina systrar. Precis

som alla andra lyssnade Theo fascinerat när jag redogjorde för min märkliga och magiska barndom.

”Okej, så har jag förstått det här rätt? Din pappa, som fick smeknamnet ’Pa Salt’ av din äldsta syster, tog med sig dig och fem andra flickbebisar hem från sina resor världen över. Ungefär som när andra människor samlar på kylskåpsmagneter?”

”Kort sagt, ja. Fast jag vill gärna tro att jag är lite mer värdefull än en kylskåpsmagnet.”

”Vi får väl se”, sa han och nafsade mig mjukt i örat. ”Tog han hand om er allihop själv?”

”Nej. Vi hade Marina, som vi alltid har kallat ’Ma’. Pa anlidade henne som barnflicka när han hade adopterat Maia, min äldsta syster. Hon är som en mor för oss och vi älskar henne. Hon är ursprungligen från Frankrike, så det är ett av skälen till att vi alla lärde oss prata flytande franska under uppväxten, utöver att det är ett av Schweiz officiella språk. Pa ville prompt att vi skulle bli tvåspråkiga, så han pratade engelska med oss.”

”Han gjorde ett bra jobb. Jag skulle aldrig ha kunnat gissa att det inte var ditt modersmål, bortsett från din tjusiga franska accent”, sa han medan han drog mig intill sig och kysste mig på hjässan. ”Har er pappa någonsin berättat varför han adopterade er allihop?”

”Jag frågade Ma en gång, och hon sa att han helt enkelt kände sig ensam på Atlantis och hade pengar så att det räckte och blev över. Vi flickor frågade oss egentligen aldrig varför, vi accepterade det bara, som alla barn gör. Vi var en familj; det behövde aldrig finnas något skäl. Vi bara ... är.”

”Det är som en saga. Den rika välgöraren som adopterar sex föräldralösa barn. Varför bara flickor?”

”Vi brukar skoja om att när han väl hade börjat uppkalla oss efter de sju systrarna i stjärnhopen Plejaderna skulle det ha förstört upplägget om han hade adopterat en pojke”, sa jag med ett skratt. ”Men om sanningen ska fram är det ingen av oss som har en aning.”

”Så ditt riktiga namn är ’Alcyone’, den andra systemen? Vilken tungvrickare jämfört med ’Al’”, skämtade han.

”Ja, men det är aldrig någon som kallar mig det, utom Ma när hon är arg på mig.” Jag gjorde en grimas. ”Och du skulle bara våga börja med det!”

”Jag älskar det, min lilla Halkyone som förvandlas till en fågel. Jag tycker det passar dig. Så varför är ni bara sex när ni borde ha varit sju för att stämma med mytologin?”

”Ingen aning. Den sista systemen, som i så fall skulle ha hetat Merope, kom aldrig”, förklarade jag.

”Vad sorgligt.”

”Ja, det är det. Men med tanke på hur jobbig min sjätte syster, Electra, var när hon kom till Atlantis, tror jag inte att någon av oss var sugna på ännu en skrikande bebis i familjen.”

”Electra?” Theo kände genast igen namnet. ”Inte den berömda supermodellen, väl?”

”Jo, just den”, svarade jag avvaktande.

Theo vände sig förbluffat mot mig. Jag nämnde sällan, om någonsin, att Electra och jag var syskon, eftersom det gav upphov till oändligt snokande för att få veta vem som dolde sig bakom ett av de mest fotade ansiktena i världen.

”Det var som sjutton. Och dina andra systrar?” frågade han, och jag blev glad över att han inte frågade mer om Electra.

”Maia är min storsyster och äldst. Hon är översättare – hon fick Pas språkbegåvning. Jag har tappat räkningen på hur många språk hon kan. Och om du tycker att Electra är vacker så skulle du se Maia. Till skillnad från mig, som är rödhårig och fräknig, har hon underbar gyllenbrun hud och mörkt hår och ser ut som en exotisk latinodiva. Men som person är hon väldigt annorlunda. Hon är en riktig störning och bor kvar hemma på Atlantis, säger att hon vill ta hand om Pa Salt. Alla vi andra tror att hon gömmer sig ... Men från vad” – en suck undslapp mig – ”det vet jag inte. Jag är säker på att det hände henne något när hon läste vid universitetet. Hon förändrades totalt. I vilket fall så fullständigt avgudade jag henne när jag var liten och gör det fortfarande, även om jag känner att hon har stängt mig ute de senaste åren. Uppriktigt sagt har hon gjort det med alla, men hon och jag stod varandra väldigt nära förut.”

”När man vänder sig inåt blir allt annat kvar utanför, om du förstår vad jag menar”, mumlade Theo.

”Väldigt djupt.” Jag puffade till honom och log. ”Men ja, så kan man väl sammanfatta det.”

”Och din nästa syster?”

”Heter Star och är tre år yngre än jag. Mina två mellansystrar hör egentligen ihop. Pa kom hem med CeCe, min fjärde syster, bara tre månader efter Star, och de har hängt ihop som ler och långhalm ända sedan dess. Båda levde ganska nomadiskt när de hade pluggat klart på universitetet, arbetade sig igenom Europa och Asien, men nu tänker de tydligen slå sig ner i London så att CeCe kan gå en kurs på Royal College of Art. Om du tänker fråga hur Star egentligen är som person, eller vad hon har för talanger och ambitioner, så vet jag faktiskt inte vad jag ska svara, för CeCe dominerar henne totalt. Hon säger inte mycket utan låter CeCe prata för dem båda. CeCe har en mycket stark personlighet, precis som Electra. Som du säkert kan föreställa dig uppstår det en del spänning mellan dem. Electra är lika sprakande elektrisk som hennes namn antyder, men väldigt sårbar under ytan.”

”Dina systrar skulle definitivt vara ett fascinerande material för en psykologisk studie, den saken är säker”, sa Theo. ”Så vem kommer sedan?”

”Tiggy, som är lätt att beskriva – en rakt igenom snäll och gullig person. Hon tog en examen i biologi och arbetade med forskning på Zoo de Servion ett tag, innan hon reste till de skotska högländerna för att arbeta i ett hjortreservat. Hon är väldigt ...” – jag letade efter rätt ord – ”eterisk, med sin märkliga andliga tro. Hon verkar bokstavligen sväva någonstans mellan himmel och jord. Jag är rädd att vi alla har retat henne väldigt mycket genom åren när hon har påstått sig höra röster eller se en ängel i trädet i trädgården.”

”Så du tror inte på sådant?”

”Jag skulle säga att jag står stadigt med bägge fötterna på jorden. Eller åtminstone på vattnet”, rättade jag mig med ett skratt. ”Jag är väldigt praktiskt lagd, och det är nog delvis därför mina systrar alltid har sett mig som ’ledaren’ för vår lilla skara. Men det betyder inte

att jag inte har respekt för sådant jag inte känner till eller förstår. Du då?”

”Tja, även om jag aldrig har sett en ängel, som din syster har, har jag alltid känt mig beskyddad. Särskilt när jag seglar. Jag har varit med om ett antal otäcka incidenter ombord, men hittills – ta i trä – har jag kommit undan med livet i behåll. Poseidon kanske vakar över mig.”

”Och må han fortsätta med det”, mumlade jag.

”Jaha, så sist men inte minst, berätta om din otroliga pappa.” Theo började smeka mig mjukt över håret. ”Vad jobbar han med?”

”Ärligt talat är det ingen av oss som riktigt vet. Vad det än är har han definitivt varit framgångsrik. Hans yacht, *Titan*, är en Benetti”, sa jag i ett försök att beskriva Pas rikedomar med ord som Theo skulle förstå.

”Wow! En sådan får den här båten att likna en jolle. Med tanke på alla dina palats både på land och till havs”, retades Theo, ”börjar jag misstänka att du är en hemlig prinsessa.”

”Vi har definitivt haft det gott ställt, ja, men Pa var fast besluten att se till att vi alla skulle kunna försörja oss själva. Det har aldrig delats ut några blankocheckar till oss som vuxna, såvida det inte har varit, eller är, till utbildning.”

”Förnuftig man. Står ni varandra nära?”

”Oh ja. Han har varit ... allt för mig, för alla oss flickor. Vi vill säkert tro allihop att vi har en speciell relation till honom, men eftersom han och jag delade kärleken till seglingen, umgicks vi ofta bara vi två under min uppväxt. Och det är inte bara segling han har lärt mig. Han är den snällaste, klokaste person jag någonsin träffat.”

”Så du är verkligen pappas flicka? Verkar som om jag har mycket att leva upp till”, påpekade Theo och flyttade handen från mitt hår för att smeka min hals.

”Nog om mig, nu vill jag vet mer om dig”, sa jag, distraherad av hans smekningar.

”Senare, Ally, senare ... Du ska bara veta vilken effekt den där franska accenten har på mig. Jag skulle kunna lyssna på den hela natten.” Theo hävde sig upp på armbågen, böjde sig över mig och kysste mig på munnen, och efter det pratade vi inte mer.

3

MORGONEN DÄRPÅ hade vi just bestämt att vi skulle åka till Mykonos och handla mat när Theo ropade till mig på övre soldäck att jag skulle komma ner till honom på kommandobryggan.

”Vet du vad?” sa han och såg belåten ut.

”Vad?”

”Jag pratade just i radion med Andy, en seglarkompis till mig som är här i krokarna med sin katamaran, och han föreslog att vi skulle mötas upp i en vik utanför Delos senare och ta en drink tillsammans. Han skojade om att det låg en sjukt stor superyacht som hette *Titan* förankrad alldeles bredvid honom, så jag skulle inte kunna missa honom.”

”*Titan?!*” utropade jag. ”Är du säker?”

”Andy sa att det var en Benetti, och jag tvivlar på att din pappas båt har en dubbelgångare. Han sa att ännu ett flytande palats var på väg mot honom och att han började känna sig omringad, så han har flyttat sig en bit bort till viken runt udden. Så ska vi titta förbi hos din pappa på en kopp te innan vi åker till Andy?” frågade han.

”Jag förstår ingenting”, sa jag sanningsenligt. ”Pa har inte berättat att han planerade en tur hit ner, även om jag vet att Egeiska havet är hans favorithav att segla i.”

”Han visste väl inte att du skulle vara här i närheten, Ally. Du kan dubbelkolla att det verkligen är din pappas båt i kikaren när vi kommer lite närmare, och sedan anropa skepparen på radion och meddela att vi är på väg. Det skulle vara rätt pinsamt om det inte var din pappas yacht och vi kom och störde någon rysk oligark med en

båt full av vodka och eskortflickor. Förresten”, Theo vände sig mot mig, ”din pappa brukar väl inte hyra ut *Titan*?”

”Aldrig”, svarade jag bestämt.

”Då så, *milady*, ta kikaren och gå tillbaka upp på däck och koppla av medan din trogne kapten tar rodret. Ge mig tummen upp genom fönstret när du ser *Titan* så meddelar jag på radion att vi är på väg.”

Medan jag gick tillbaka upp på däck och satte mig att vänta spánt på att *Titan* skulle bli synlig vid horisonten, undrade jag hur det skulle kännas när den man jag älskade mest i hela världen och den man jag hade börjat älska mer för var dag som gick träffades. Jag försökte minnas om Pa hade träffat någon av mina tidigare pojkvänner. Kanske hade jag presenterat honom en gång för en som jag hade haft ihop det med när jag gick på musikskolan i Genève, men det hade inte blivit något mer. Helt ärligt hade jag aldrig varit tillsammans med någon som jag velat presentera för Pa eller övriga familjen.

Inte förrän nu ...

Tjugo minuter senare kom en farkost med välbekant silhuett inom synhåll. Jag riktade kikaren mot den och ja, det var definitivt Pas båt. Jag vände mig om och knackade på glasrutan bakom mig och gjorde tummen upp till Theo på bryggan. Han nickade och tog upp radion.

Jag gick ner till hytten och satte upp mitt vindrufsiga hår i en prydlig hästsvans och tog på mig en T-shirt och ett par shorts, plötsligt uppspelt över att få vara den som överraskade för en gångs skull. Väl tillbaka uppe på bryggan frågade jag Theo om Hans, pappas skeppare, hade svarat på radion än.

”Nej. Jag sände just ut ett till anrop, men om vi inte får något svar får vi nog helt enkelt chansa och dyka upp oanmälda. Intressant.” Theo tog upp kikaren och riktade den mot en annan båt nära *Titan*. ”Jag känner ägaren till den andra superyachten Andy nämnde. Båten heter *Olympus* och tillhör storpampen Kreeg Eszu. Han äger Lightning Communications, ett företag som har sponsrat ett par båtar jag har varit befälhavare på, så vi har träffats några gånger.”

”Jaså?” Jag blev fascinerad. Kreeg Eszu var, på sitt sätt, lika känd som Electra. ”Hur är han som person?”

”Tja, låt mig säga så här: jag kan inte påstå att jag blev förtjust i

honom. Jag satt bredvid honom under en middag en gång, och han pratade om sig själv och sina framgångar hela kvällen. Och hans son, Zed, är ännu värre – en rik och bortskämd snorvalp som tror att hans pappas pengar betyder att han kan bete sig hur som helst.” Theos blick fylldes av sällsynt vrede.

Jag hade spetsat öronen. Det var inte första gången jag hörde Zed Eszus namn nämnas av någon som stod mig nära. ”Är han så hemsk?”

”Ja, verkligen så hemsk”, upprepade han. ”En kvinnlig vän till mig hade ihop det med honom och han behandlade henne som skit. Hur som helst ...” Theo lyfte kikaren igen. ”Vi borde nog prova att anropa *Titan* på radion en gång till. Hon ser ut att vara på väg att åka. Du kan väl göra det, Ally? Om din pappa eller hans skeppare lyssnar kanske de känner igen din röst.”

Det gjorde jag men det kom inget svar, och jag såg hur båten fortsatte öka farten och försvinna bort från oss.

”Ska vi ta upp jakten på den?” föreslog Theo.

”Jag går och hämtar mobilen och ringer Pa direkt”, sa jag.

”Då gasar jag på under tiden. De är nästan säkert för långt före, men jag har aldrig försökt hinna ikapp en superyacht förut och det kan bli kul”, skojade han.

Jag lämnade Theo att leka katt och råtta med Pas båt och gick ner till hytten, och jag fick hålla i mig i dörrkarmen när han ökade farten. Jag rotade igenom ryggsäcken efter mobilen och försökte slå på den men blev sittande och stirrade otåligt på den livlösa displayen. Den stirrade tillbaka på mig som ett försummat husdjur som jag hade glömt mata, och jag förstod att batteriet hade laddat ur. Återigen fick jag rota i ryggsäcken efter laddaren, och sedan efter den amerikanska adaptern som passade in uttaget vid sängen. Jag satte i kontakten och höll tummarna för att den skulle vakna till liv snabbt.

När jag kom tillbaka upp till bryggan hade Theo saktat ner till mer eller mindre normalfart.

”Vi har inte en chans att hinna ikapp din pappa nu, inte ens om vi kör i maxfart. *Titan* kör med gasen i botten. Har du ringt honom?”

”Nej, min mobil laddar.”

”Här, ta min.”

Theo räckte mig sin mobil och jag knappade in Pa Salts nummer. Jag hamnade direkt i svararen så jag lämnade ett meddelande och förklarade situationen och bad honom ringa upp så snart som möjligt.

”Verkar som om din pappa smiter från dig”, skojade Theo. ”Han kanske inte vill bli sedd just nu. Men då anropar jag Andy och tar reda på exakt var han är så åker vi raka vägen dit i stället.”

Min rådlöshet måste ha stått skriven i ansiktet på mig, för Theo lade armarna om mig och kramade mig.

”Älskling, jag skojade bara. Glöm inte att det bara är en öppen radio-kanal och *Titan* kan mycket väl ha missat meddelandena. Det har hänt mig flera gånger. Du skulle ha ringt honom på mobilen direkt.”

”Ja”, instämde jag. Men medan vi åkte i betydligt lugnare fart mot Delos för att möta upp Theos vän, tänkte jag på att Pa alltid envisades med att radion skulle stå på och att Hans, hans skeppare, alltid lyssnade uppmärksam efter meddelanden till *Titan*. Det visste jag efter alla timmar Pa och jag hade varit ute till sjöss tillsammans.

Och så här i efterhand inser jag hur orolig jag kände mig resten av eftermiddagen. Kanske var det en föraning om vad som komma skulle.

Alltså vaknade jag i Theos armar morgonen därpå i den vackra, öds-liga bukten utanför Macheres, och mitt hjärta tyngdes av tanken på att åka tillbaka till Naxos senare samma eftermiddag. Theo hade redan börjat prata om förberedelserna inför tävlingen som skulle gå av stapeln om ett par dagar, och det verkade som om vår fridfulla tid tillsammans nästan var över, åtminstone för den här gången.

När jag vaknade till ur dagdrömmarna, liggande naken på soldäck bredvid Theo, fick jag tvinga hjärnan att starta om utanför vår ljuvliga kokong. Min mobil låg fortfarande på laddning sedan gårdagen och jag gjorde en ansats att resa mig och hämta den.

”Vart ska du?” Theo tog tag i min hand och höll fast mig.

”Hämta min telefon. Jag borde verkligen lyssna av mina meddelanden.”

”Du kommer väl raka vägen tillbaka sen?”

Det gjorde jag, och då sträckte han sig efter mig och beordrade mig att låta telefonen vara en liten stund till. Jag behöver inte säga mer än att det dröjde ytterligare en timme innan jag slog på den.

Jag visste att jag förmodligen skulle ha några meddelanden från vänner och familj. Men när jag varsamt hade lyft bort Theos hand från min mage för att inte väcka honom och lät mobilen vakna till liv, upptäckte jag att jag hade fått ovanligt många sms. Och ett antal nya röstmeddelanden.

Samtliga sms var från mina systrar.

Ally, var snäll och ring så fort du kan. Kram Maia.

Ally, CeCe här. Alla försöker få tag i dig. Kan du ringa Ma eller en av oss genast?

Kära Ally, det är Tiggy. Vi vet inte var du är, men vi måste prata med dig.

Och Electras meddelande fick mig att rysa av fasa: **Ally, herregud! Visst är det hemskt? Kan du fatta? Flyger hem från LA nu.**

Jag reste mig och gick till fören. Det stod klart att något fruktansvärt hade hänt. Mina händer skakade när jag ringde till röstbrevlådan och väntade på att få höra vad det var som hade fått mina systrar att höra av sig med sådan samstämmig brådska.

Och när jag lyssnade på det senaste meddelandet först, fick jag veta.

”Hej, det här är CeCe igen. Ingen annan verkar våga berätta för dig, men vi behöver få hem dig genast. Ally, jag är hemskt ledsen att behöva komma med ett så sorgligt besked, men Pa Salt har dött. Jag är ledsen ... Snälla, ring så fort du kan.”

CeCe hade förmodligen trott att hon hade avslutat samtalet tidigare än hon hade, för det hördes en plötslig, hög snyftning innan pipet som signalerade nästa meddelande ljöd.

Jag stirrade blint framför mig och tänkte på hur jag hade sett Titan i kikaren så sent som i går. *Det måste vara ett misstag*, tröstade jag mig, men sedan lyssnade jag på nästa röstmeddelande, som var från Marina – min mamma på alla sätt utom genom blodsband – och hon bad mig också att genast kontakta henne, och samma sak igen från Maia, Tiggy och Electra ...

”Herregud, herregud ...”

Jag var tvungen att hålla i mig i relingen för att få stöd och min mobil gled ur handen och landade med en duns på däck. Det kändes som om allt blod försvann från mig så jag böjde huvudet framåt och trodde att jag skulle svimma. Med tunga andetag sjönk jag sedan ner på däck och slog händerna för ansiktet.

”Det får inte vara sant, det får inte vara sant ...”, jämrade jag mig.

”Älskling, vad i hela friden står på?” Theo, fortfarande naken, kom och satte sig på huk bredvid mig och tog mig under hakan för att vända upp mitt ansikte. ”Vad är det som har hänt?”

Jag förmådde bara peka på mobilen jag hade tappat.

”Dåliga nyheter?” frågade han och tog upp den. Oron stod skriven i hans ansikte.

Jag nickade.

”Ally, du ser ut som om du har sett ett spöke. Följ med ner till skuggan så hämtar jag ett glas vatten.”

Fortfarande med min mobil i handen halvt om halvt lyfte han mig från däck och hjälpte mig ner till en skinnklädd bänk inne i båten. Jag minns att jag undrade som hastigast om det var mitt öde att alltid verka hjälplös när jag var med honom.

Han drog snabbt på sig ett par shorts och hämtade en av sina T-shirtar som han varsamt trädde över min paralyserade kropp. Sedan försåg han mig med en stadig konjak och ett glas vatten. Mina händer skakade så mycket att jag var tvungen att be honom slå numret till röstbrevlådan så att jag kunde lyssna av de andra meddelandena. Jag satte konjaken i halsen och började hosta, men när jag väl svalt lite värmden den min mage och lugnade mig något.

”Här.” Han räckte mig mobilen och jag lyssnade bedövat en gång till på CeCes meddelande och sedan de andra, varav tre var från Maia och ett var från Marina, och sedan en obekant röst som tillhörde Georg Hoffman, som jag hade ett vagt minne av var Pas advokat. Därutöver hade jag fem tysta meddelanden där den som ringt uppenbarligen inte hade vetat vad den skulle säga och lagt på.

Theos blick vek inte från mitt ansikte, och till slut lade jag ifrån mig mobilen på bänken bredvid mig.

”Pa Salt är död”, viskade jag tyst och stirrade ut i tomma intet en lång stund.

”Herregud! Hur hände det?”

”Jag vet inte.”

”Är du helt säker?”

”Ja! CeCe var den enda som vågade säga som det var. Men jag förstår ändå inte hur det är möjligt ... vi såg ju Pas båt så sent som i går.”

”Jag har tyvärr ingen förklaring till det, älskling. Här, det bästa du kan göra är att ringa hem meddetsamma.” Han sträckte sig efter min mobil.

”Jag ... *kan inte*.”

”Okej. Vill du att jag ska göra det? Om du ger mig numret så kan jag ...”

”*NEJ!*” skrek jag. ”Nej, jag måste åka hem bara. Nu!” Jag reste mig och såg mig hjälplöst omkring, vände blicken mot skyn som om en helikopter skulle dyka upp ovanför oss och föra mig till den plats jag hade så bråttom till.

”Hör på, vänta här medan jag går ut på internet och sedan ringer några samtal. Strax tillbaka.”

Theo försvann upp till bryggan och jag satt kvar, bedövad av chock.

Min pappa ... Pa Salt ... död?! Jag gav ifrån mig ett hysteriskt skrott åt denna befängda tanke. Han var osårbar, allsmäktig, *levande* ...

”Nej, snälla!” Plötsligt huttrade jag till och kände hur det stack i händer och fötter, som om jag befann mig i de snöiga Alperna och inte på en båt under den egeiska solen.

Theo kom tillbaka från bryggan. ”Okej. Du hinner inte med 14.40-flyget från Naxos till Aten, så vi blir tvungna att åka båt dit. Det går ett flyg från Aten till Genève tidigt i morgon bitti. Jag bokade in dig på det eftersom det bara fanns några få platser kvar.”

”Så jag kan inte komma hem i dag?”

”Ally, klockan är redan halv två och det är långt till Aten med båt, för att inte tala om flygturen till Genève. Om vi kör på maxfart större delen av vägen och stannar och tankar i Naxos hinner vi nog fram

till hamnen lagom till solnedgången. Inte ens jag har lust att köra in den här båten i en så trång hamn som Pireus i mörkret.”

”Det förstås”, svarade jag tungt och undrade hur sjutton jag skulle klara de oändliga timmarna tills jag kom hem.

”Då så, då går jag och startar upp henne”, sa Theo. ”Vill du komma och sitta bredvid mig?”

”Om en stund.”

Fem minuter senare, när jag hörde det rytmiska rasslandet från ankaret som hissades upp och det mjuka brummandet från motorerna som vaknade till liv, reste jag mig och gick till aktern, där jag lutade mig mot relingen. Jag stod och såg på när vi började röra oss bort från ön, som jag kvällen innan hade tänkt på som nirvana men som nu alltid skulle vara den plats där jag fått beskedet om min pappas död. Båten började få upp farten och jag kände mig vimmelkantig av chock och skuldkänslor. Jag hade varit fruktansvärt självupptagen de senaste dagarna. Jag hade tänkt enbart på mig själv och på min lycka över att ha funnit Theo.

Och medan Theo och jag hade älskat, och jag hade legat i hans famn, hade pappa legat döende någonstans. Hur skulle jag *någonsin* kunna förlåta mig själv för det?

Theo höll sitt ord och såg till att vi nådde Pireushamnen i Aten vid solnedgången. Under den plågsamma resan hade jag legat i hans knä på kommandobryggan medan han med ena handen mjukt smekte mig över håret och med den andra tryggt styrde oss över vågorna. När vi väl låg förtöjda vid kajen gick Theo ner i kabyssen och lagade lite pasta, som han sedan skedmatade mig med som om jag var ett litet barn.

”Kommer du ner och lägger dig?” frågade han sedan och jag kunde se att han var utmattad efter att ha koncentrerat sig på körningen i flera timmar. ”Vi måste stiga upp fyra i morgon bitti för att hinna till ditt flyg.”

Jag gjorde som han föreslog eftersom jag visste att han skulle en-

visas med att sitta uppe med mig om jag vägrade gå och lägga mig. Jag gruvade mig inför en lång, sömnlös natt men lät Theo leda mig ner i hytten, där han hjälpte mig i säng och sedan lade sig bakom mig med armarna om mig.

”Om det är någon tröst, Ally, ska du veta att jag älskar dig. Det är inte längre något jag bara ’tror’, jag vet det.”

Jag hade inte fällt en enda tår sedan jag fått beskedet, men nu när jag låg och stirrade ut i mörkret kände jag plötsligt hur ögonen blev våta.

”Och jag lovar att jag inte bara säger det för att få dig att må bättre. Jag skulle ha sagt det i kväll oavsett”, tillade han.

”Jag älskar dig med”, viskade jag.

”Säkert?”

”Ja.”

”Om du menar det blir jag gladare än om jag hade vunnit årets Fastnet Race. Försök sova nu.”

Och förvånande nog somnade jag, omsluten av Theo och hans kärleksförklaring.

Morgonen därpå, när vi satt i taxin som kröp fram genom Atenstrafiken, som var tung redan i gryningen, såg jag Theo i smyg kolla klockan. Det brukade vara jag som hade koll på sådana saker och höll tiden åt andra, men just då var jag glad över att han tog kommandot.

Jag checkade in med fyrtio minuter till godo, precis när disken skulle stänga.

”Älskade Ally, klarar du dig verkligen själv nu?” Theo rynkade pannan. ”Är det säkert att jag inte ska följa med till Genève?”

”Ja, det går bra”, sa jag medan vi började gå mot gaten.

”Säg bara till om jag kan göra något.”

Vi hade kommit fram till kön till säkerhetskontrollen som ringlade sig ormlikt mellan avspärningarna. Jag vände mig mot Theo. ”Tack, för allt. Du har varit fantastisk.”

”Äsch, det har jag inte. Men du”, han drog mig häftigt till sig, ”kom ihåg att jag älskar dig.”

”Det ska jag”, viskade jag och lyckades få fram ett blekt leende.

”Och närhelst du känner att modet sviker dig, bara ring eller messa.”

”Jag lovar.”

”Och förresten”, sa han och släppte taget om mig, ”har jag full förståelse för om du inte kan segla i regattan, med tanke på omständigheterna.”

”Jag meddelar dig så fort som möjligt.”

”Vi kommer att förlora utan dig.” Plötsligt log han. ”Du är den bästa besättningsman jag har. Hej då, älskling.”

”Hej då.”

Jag ställde mig i kön och sögs in i massan av människor som tryckte på framåt. Precis när jag skulle lägga ryggsäcken i en bricka för att skicka den genom röntgen, vände jag mig om.

Han stod kvar.

”Jag älskar dig”, mimade han. Och med en slängkyss och en vinkning var han borta.

Medan jag väntade vid gaten kände jag hur den surrealistiska kärleksbubblan som hade inneslutit mig under de senaste dagarna tvärt brast, och det knöt sig i magen på mig av oro och fasa inför vad som väntade. Jag tog upp mobilen och ringde Christian, den unge skepparen på familjens motorbåt, som skulle hämta mig i Genève och köra mig över sjön till mitt barndomshem. Jag lämnade ett meddelande och bad honom plocka upp mig klockan tio vid flytbryggan. Jag bad honom också att inte säga något till Ma eller mina systrar om att jag skulle komma, för jag ville kontakta dem själv.

Men när det var dags att kliva ombord på planet, och jag försökte förmå mig själv att ringa samtalet, insåg jag att jag inte klarade det. Den fasansfulla tanken på att tillbringa ännu ett par timmar ensam, efter att ha fått sanningen bekräftad i telefonen av min familj, hindrade mig. Planet började taxa ut mot startbanan, och när vi lyfte från marken och flög upp mot soluppgången över Aten, lutade jag min hettande kind mot det svala fönstret och försökte hålla tillbaka

paniken. För att få något annat att tänka på sneglade jag tomt på framsidan av en *International Herald Tribune* som en flygvärdinna hade delat ut. Jag skulle just lägga den åt sidan när en rubrik fångade min blick.

”KROPPEN EFTER FÖRMÖGEN AFFÄRSMAN UPPSPOLAD
PÅ GREKISK Ö”

Där fanns en bild på en vagt bekant ansikte, med en bildtext under.

”*Kreeg Eszu hittad död på egeisk strand.*”

Jag stirrade chockat på rubriken. Theo hade sagt att det var *hans* båt, *Olympus*, som hade legat så nära Pa Salts i viken utanför Delos ...

Medan tidningen gled ur mina händer och ner på golvet stirrade jag förtvivlat ut genom fönstret. Jag förstod inte. Jag förstod ingenting längre ...

Knappt tre timmar senare, när planet påbörjade nedstigningen mot flygplatsen i Genève, slog mitt hjärta så snabbt att jag nästan kippade efter andan. Jag var på väg hem, vilket i normala fall väckte glädje och förväntan hos mig därför att den person jag älskade mest i hela världen skulle finnas där och ta emot mig med öppna armar och välkomna mig till vårt eget magiska rike. Men jag visste att han inte skulle vänta på mig där den här gången. Aldrig mer skulle han göra det.

4

”VILL NI KÖRA, mademoiselle Ally?” Christian nickade mot min vanliga plats vid ratten där jag brukade sitta medan jag snabbt förde oss över Genève sjöns stilla vatten.

”Inte i dag, Christian”, sa jag, och han nickade dystert med ett ansiktsuttryck som bekräftade att allt jag redan visste var sant. Han startade motorn och jag sjönk ner på ett av sätena i aktern med olyckligt hängande huvud. Jag förmådde inte titta någon annanstans än ner eftersom allt annat väckte minnen av när Pa Salt hade satt mig i sitt knä jag var liten och låtit mig styra för första gången. Nu när det bara var några minuter kvar tills jag inte bara skulle tvingas möta verkligheten utan även ta konsekvenserna av att jag hade gjort mig onåbar för min familj, undrade jag hur någon gud kunde ta ner mig från lyckans höjder till den djupa förtvivlan jag kände alltmedan vi närmade oss Atlantis.

Från sjön såg allt innanför de perfekt klippta häckarna som skyddade huset från insyn likadant ut som alltid. Nog måste det vara ett misstag, bad jag tyst för mig själv när Christian hade lagt till vid bryggan och jag hoppade i land och gjorde fast båten vid pollaren. Pa skulle komma och hälsa mig välkommen vilket ögonblick som helst, det *måste* han ...

Efter bara ett par sekunder såg jag CeCe och Star komma skynande över gräsmattan. Sedan dök Tiggy upp, och jag hörde henne ropa något in genom den öppna ytterdörren innan hon satte av efter sina två storasystrar. Jag började springa dem till mötes uppför gräsmattan, men när jag såg deras ansiktsuttryck blev jag svag i knäna av fasa och var tvungen att stanna.

Ally, sa jag strängt till mig själv, du är ledaren, du måste ta dig samman ...

”Ally! Åh Ally, vi är så glada att du är här!” Det var Tiggy som nådde fram till mig först, där jag stod orörlig på gräset och försökte verka lugn. Hon kastade sig om min hals och kramade mig hårt. ”Vi har väntat flera dagar på att du skulle komma!”

Därnäst kom CeCe, sedan Star – hennes skugga – som förblev tysta men anslöt sig till Tiggys och min omfamning.

Till slut lösgjorde jag mig och såg tårarna i mina systrars ögon. Vi började gå upp mot Atlantis tillsammans under tystnad.

Åsynen av huset gav upphov till ännu ett hugg av saknad. Pa Salt hade kallat det vårt privata kungarike. Det hade anor från sjuttonhundratalet och såg till och med ut som ett sagoslott, med sina fyra torn och rosa fasad. Det låg avskärmat från omvärlden på en egen privat udde och omgavs av en magnifik trädgård, och jag hade alltid känt mig trygg här – ändå kändes det redan tomt utan Pa Salt.

När vi nådde fram till terrassen kom Maia, min äldsta syster, ut från Paviljongen som låg bredvid stora huset. Jag såg att hennes vackra drag var märkta av smärta, men de mjuknade av lättnad när hon fick syn på mig.

”Ally!” utbrast hon och sprang fram till mig.

”Maia”, sa jag och besvarade hennes kram, ”är det inte fruktansvärt?”

”Jo, fasansfullt. Men hur fick du reda på det? Vi har försökt nå dig i två dagar.”

”Vi kan väl gå in”, föreslog jag för alla samlade. ”Så kan jag berätta.”

Medan mina andra systrar trängdes runt mig på vägen in i huset, halkade Maia efter. Fastän hon var äldst och den som alla vände sig till om de hade något känslomässigt problem, var det alltid jag som tog befälet när vi alla var samlade. Och jag visste att hon lät mig göra det nu.

Ma väntade redan i entréhallen och slöt mig i en varm, tyst omfamning. Jag tillät mig själv att sjunka in i hennes tröstande famn och kramade henne hårt tillbaka. Jag blev lättad när hon föreslog att

vi skulle gå in i köket allihop – det hade varit en lång resa och jag längtade förtvivlat efter en kopp kaffe.

Medan vår hushållerska Claudia satte på en stor kanna kaffe, kom Electra intassande i köket. Med sin långa, mörka kropp lyckades hon se otvunget elegant ut i shorts och T-shirt.

”Ally.” Hon hälsade tyst på mig och på nära håll kunde jag se hur sliten hon såg ut, som om någon hade stuckit hål på henne och tömt ut elden i de där otroliga bärnstensfärgade ögonen. Hon gav mig en hastig kram och klappade mig på axeln.

Jag betraktade var och en av mina systrar och tänkte på hur ovanligt det var nu för tiden att vi alla var samlade. Och när jag tänkte på skälet till att vi nu var det for mitt hjärta upp i halsgropen. Förr eller senare måste jag fråga om vad som hade hänt Pa, men jag visste att jag först måste berätta var jag hade varit, vad jag hade sett där och varför det hade dröjt så länge innan jag kom hem.

”Okej.” Jag tog ett djupt andetag och började. ”Jag ska berätta vad som hände, för ärligt talat är jag fortfarande lite förvirrad.” När vi hade slagit oss ner vid bordet upptäckte jag att Ma stod ett stycke bort, så jag tecknade till henne att komma och sätta sig. ”Ma, du borde också höra det här. Du kanske har en förklaring.”

När Ma hade satt sig försökte jag samla tankarna för att kunna förklara hur det kom sig att jag hade sett *Titan* i kikaren.

”Jag var nere vid Egeiska havet och tränade inför Cycladesregattan nästa vecka, när en seglarkompis frågade om jag ville följa med honom ut på hans motorkryssare några dagar. Vädret var fantastiskt och det var jätteskönt att bara få koppla av ute till havs för omväxlings skull.”

”Vems båt var det?” frågade Electra, som jag hade vetat att hon skulle.

”En god väns, bara”, sa jag undanlidande. Även om jag mer än gärna ville berätta för mina systrar om Theo någon gång, var det här definitivt inte rätt tillfälle. ”Hur som helst”, fortsatte jag, ”så var vi där en eftermiddag för ett par dagar sedan, och då berättade min vän att en av hans andra seglarkompisar hade berättat på radion att han hade sett *Titan* ...”

Jag smuttade på kaffet och gick i tankarna tillbaka till den där stunden för att så tydligt som möjligt kunna beskriva hur anropen på radion hade förblivit obesvarade och hur förvånad jag hade blivit när Pa Salts båt började åka bort från oss. Alla lyssnade uppmärksamt på min berättelse och jag såg Ma och Maia utväxla en sorgsen blick. Sedan tog jag ett djupt andetag och sa att jag inte hade fått deras meddelanden förrän i går på grund av den förskräckligt dåliga mobil-täckningen i området. Det kändes hemskt att ljuga men jag kunde inte förmå mig att berätta att jag helt enkelt hade stängt av den. Jag nämnde inte heller *Olympus* – den andra yachten som Theo och jag hade sett i viken.

”Så kan någon vara snäll och berätta vad sjutton det var som hände?” vädjade jag till slut. ”Och varför Pa Salts båt var nere i Grekland när han redan var ... död?”

Alla vände sig mot Maia. Jag märkte att hon vägde sina ord innan hon tog till orda. ”Ally, Pa Salt fick en hjärtattack för tre dagar sedan. Det fanns inget att göra.”

Att få höra min storasyster berätta hur pappa hade dött gjorde det så mycket mer definitivt. Medan jag försökte hejda tårarna fortsatte hon: ”Hans kropp flögs till *Titan* och kördes sedan ut på havet. Han ville gravsättas till havs; han ville att vi skulle slippa genomlida en begravning.”

Jag stirrade på henne medan den fasansfulla insikten slog till. ”Herregud”, viskade jag till slut. ”Så det är möjligt att jag råkade dyka upp mitt under hans privata begravning. Inte undra på att båten körde iväg så fort den kunde. Jag ...”

Oförmögen att fortsätta låtsas vara stark och sansad slog jag händerna för ansiktet och andades djupt för att försöka stävja paniken. Mina systrar samlades runt mig för att trösta. Ovan vid att visa känslor inför dem hörde jag mig själv be om ursäkt medan jag försökte återfå fattningen.

”Det måste vara en enorm chock för dig att inse vad som faktiskt hände. Vi lider med dig allihop, Ally”, sa Tiggy mjukt.

”Tack”, lyckades jag få fram och mumlade sedan några tomma fraser om att Pa en gång nämnt att han ville bli begravd till havs. Det

var en sådan vansinnig slump att jag hade stött på *Titan* på Pa Salts sista resa; tanken fick det att gå runt i huvudet på mig och jag kände att jag behövde lite frisk luft. ”Hörni”, sa jag så stadigt jag förmådde, ”jag skulle behöva gå iväg och vara för mig själv en liten stund.”

Det hade alla förståelse för och jag lämnade köket till deras varma, stöttande ord.

När jag kom ut i entréhallen blev jag stående och såg mig desperat omkring i ett försök att navigera kroppen mot den tröst jag så innerligt behövde, men jag visste att vart jag än vände mig var han borta och jag skulle ingen finna.

Jag stapplade ut genom den tunga ekdörren, ville inget annat än att komma ut så att jag kunde släppa fram panikkänslorna som tryckte mot mitt bröst. Min kropp ledde mig automatiskt ner till båtbyggnaden och jag blev lättad när jag såg att Lasern låg förtöjd där. Jag steg ombord, hissade seglen och kastade loss.

Medan jag styrde bort från land kände jag att det blåste friskt, så jag hissade spinnakern och susade fram över sjön så fort det gick. När jag så småningom tröttat ut mig kastade jag ankar i en vik som låg i skydd av en klippig udde.

Jag väntade på att få ordning på mina tankar och förstå det jag precis fått veta. Just nu var de så röriga att inte särskilt mycket hände, så jag satt bara och stirrade ut över vattnet som en idiot och tänkte inte på någonting alls. Men jag önskade att jag kunde få fatt i något som skulle hjälpa mig att begripa. Mitt medvetandes trassliga trådar vägrade knyta samman verklighetens förkrossande fakta. Att jag varit med och sett det som uppenbarligen varit Pa Salts begravning ... Varför just *jag*? Fanns det en orsak? Eller var det bara en slump?

Gradvis, allteftersom mina hjärtslag saktade ner och min hjärna till slut började fungera igen, sjönk den bistra verkligheten in. Pa Salt var borta, och det *fanns* förmodligen ingen rim och reson i händelsen. Och om jag, den obotliga optimisten, skulle ta mig igenom detta, var jag helt enkelt tvungen att acceptera att det var som det var. Samtidigt tycktes alla de vanliga provostenarna som jag brukade ta till när något hemskt hände verkningslösa och tomma, intetsägande plattityder som sveptes iväg av min sorg och mina tvivel. Oavsett vart mitt sinne ledde

mig, insåg jag, var tröstens välbekanta stigar försvunna och jag skulle aldrig komma över att min pappa hade lämnat mig utan att ta farväl.

Jag satt där i aktern på båten en lång stund och tänkte på att ännu en dag gick här på jorden utan honom. Och att jag på något sätt måste förlika mig med mina fruktansvärda skuld känslor över att jag hade satt min egen lycka i första rummet, när mina systrar – och Pa – behövt mig som allra mest. Jag hade svikit dem alla i den mest avgörande stunden. Jag vände ansiktet mot himlen, lät tårarna strömma nerför kinderna och bad Pa Salt om förlåtelse.

Jag drack några klunkar vatten och lade mig sedan ner i aktern för att låta den varma brisen dansa över mig. Båtens stillsamma gungning sövde mig som alltid, och jag slumrade faktiskt till en stund.

Nuet är det enda vi har, Ally. Du glömmet väl inte det?

Jag vaknade till och mindes att det hade varit ett av Pas älsklingsfraser. Och fastän jag ännu rodnade av skam över vad Theo och jag förmodligen hade sysslat med när Pa drog sitt sista andetag – det där motstridiga sammanfallandet av liv som började och liv som tog slut – intalade jag mig att det inte skulle ha spelat honom eller universum någon roll om jag bara hade suttit och druckit te eller legat och sovit. Och jag visste att min pappa mer än någon annan skulle ha varit överlycklig för min skull för att jag hittat någon som Theo.

När jag vände tillbaka mot Atlantis kände jag mig lite lugnare. Dock var det som sagt ytterligare en detalj som jag hade utelämnat när jag berättade för mina systrar att jag hade siktat Pas båt. Jag visste att jag måste berätta det för någon och försöka få klarhet i det.

Liksom i alla stora syskonskaror fanns det flera inbördes grupperingar i vår; Maia och jag var äldst och jag bestämde mig för att anförtro mig till henne.

Jag förtöjde Lasern vid bryggan och började gå upp mot huset. Tyngden över bröstet kändes åtminstone lite lättare än när jag åkte. En andtruten Marina kom emot mig på gräsmattan och jag mötte henne med ett sorgset leende.

”Ally, har du varit ute med Lasern?”

”Ja. Jag behövde åka iväg en stund för att få tankarna att klarna.”

”Du har precis missat alla de andra. De har åkt ut på sjön.”

”Alla?”

”Alla utom Maia. Hon har stängt in sig i Paviljongen för att arbeta lite.”

Vi utväxlade en blick, och jag älskade Ma för att hon alltid satte vårt väl och ve i första rummet, fastän jag såg på henne hur hårt Pas död hade tagit även på henne. Hon var uppenbarligen väldigt orolig för Maia, som jag alltid hade anat var hennes favorit.

”Jag var just på väg dit, så hon och jag kan hålla varandra sällskap”, sa jag.

”Kan du i så fall hälsa henne att er fars advokat, Georg Hoffman, kommer hit snart. Han vill dock tala med mig först – varför har jag ingen aning om. Men hon måste komma upp till huset om en timme. Och du också, förstås.”

”Det ska vi göra”, sa jag.

Ma kramade kärleksfullt min hand och gick tillbaka upp mot stora huset.

När jag kom fram till Paviljongen knackade jag försiktigt på dörren men fick inget svar. Eftersom jag visste att Maia aldrig låste klev jag in och ropade på henne. När jag kom in i vardagsrummet såg jag att min syster låg och sov i soffan: hennes perfekta drag var avslappnade och det mörka glänsande håret låg utslaget som om hon poserade för en fotografering. Hon satte sig generat upp med ett ryck när jag gick närmare.

”Förlåt, Maia. Sov du?”

”Jag gjorde visste det”, sa hon och rodnade.

”Ma sa att de andra flickorna har åkt iväg, så jag tänkte passa på att prata med dig. Går det bra?”

”Javisst.”

Hon hade uppenbarligen sovit djupt, så för att ge henne en stund att vakna till erbjöd jag mig att koka lite te åt oss. När vi hade slagit oss ner med var sin rykande mugg märkte jag att mina händer dartrade och insåg att jag behövde något starkare än te för att lätta mitt hjärta.

”Det finns lite vitt vin i kylan”, sa Maia med ett förstående leende och gick ut i köket och hämtade ett glas åt mig.

När jag hade tagit en rejäl klunk samlade jag mod och berättade att jag hade sett Kreeg Eszus båt nära Pas för två dagar sedan. Till min förvåning bleknade hon, och även om jag också hade blivit förvånad över att *Olympus* varit så nära, i synnerhet nu när jag visste vad som hade försiggått ombord på *Titan*, verkade Maia betydligt mer chockad än jag väntat mig. Jag såg hur hon försökte återfå fattningen, och sedan, när vi pratade vidare, försökte hon vifta bort det och lugna mig.

”Snälla Ally, glöm att den där andra båten var där – det är irrelevant. Men det är faktiskt en tröst att veta att du var där och såg den plats där Pa valde att bli begraven. Som Tiggy föreslog kanske vi kan ta en kryssning dit allihop längre fram i sommar och lägga en krans på vattnet.”

”Det värsta är att jag har så dåligt samvete!” sa jag plötsligt, oförmögen att hålla inne med det längre.

”Varför då?”

”Därför att ... de där dagarna på båten var så fina! Jag var så lycklig – lyckligare än jag varit i hela mitt liv. Och sanningen är att jag inte ville att någon skulle kunna nå mig, så jag stängde av mobilen. Och medan den var avstängd dog Pa! Just när han behövde mig var jag inte där!”

”Ally, Ally ...” Maia kom och satte sig bredvid mig, strök undan håret från mitt ansikte och vaggade mig sakta i famnen. ”Ingen av oss var där. Och jag tror faktiskt att det var så Pa ville ha det. Kom ihåg att jag bor här, och även jag hade lämnat boet när det hände. Enligt vad Ma har berättat fanns det verkligen inget vi kunde ha gjort. Och det måste vi tro på.”

”Ja, jag vet. Men det var så många saker jag ville fråga honom om, säga till honom, och nu är han borta.”

”Jag tror att vi alla känner så. Men vi har åtminstone varandra.”

”Ja, det har vi. Tack, Maia”, sa jag. ”Visst är det märkligt hur livet kan ställas på ända på bara några timmar?”

”Ja, det är det, och vid något tillfälle”, sa hon med ett leende, ”vill jag gärna höra vad som gjorde dig så lycklig.”

Jag tänkte på Theo och njöt av trösten det gav mig. ”Och vid något

tillfälle ska jag berätta, jag lovar. Men inte just nu. Hur är det med dig, Maia?” frågade jag henne i stället för att byta ämne.

”Det är okej.” Hon ryckte på axlarna. ”Fortfarande i chock som alla andra.”

”Ja, det förstås, och det måste ha varit tungt att behöva berätta för våra systrar. Jag är ledsen att jag inte var här och kunde hjälpa till.”

”Nu när du är här kan vi i alla fall träffa Georg Hoffman, så att vi sedan kan försöka gå vidare.”

”Visst ja”, sa jag och kollade klockan, ”jag glömde säga att Ma bad oss komma upp till huset om en timme. Han borde vara här vilken minut som helst, men tydligen ville han prata med henne först. Så”, suckade jag, ”tror du jag kan få ett glas vin till medan vi väntar?”